

ALEX WHITE

Hidegkohó

A sorozatban kiadónknál megjelent:

ALIENS

A. D. Foster:
A nyolcadik utas a halál

A. C. Crispin:
Feltámad a halál

A. D. Foster:
Alien: Covenant – Eredet

A. D. Foster:
Covenant

Steve Perry:
Idegenek a Földön

Steve Perry:
Lidérces utazás

Steve Perry:
Ripley háborúja

David Bischoff:
A királynő nevében

Robert Sheckley:
A halál árnyékában

Sandy Schofield:
Halálcsapda

Stephani Perry:
Labirintus

Stephani Perry:
Az őrző halál

Yvonne Navarro:
Rekviem

Michael Jan Friedman:
Eredendő bűn

John Shirley:
Acéltojás

Diane Carey:
DNS-háború

Stephani Perry:
Bűnös bolygó

B. K. Evenson:
Nincs kiút

Diane Carey:
Katlan

Tim Lebbon:
Árnyékhajsza

James A. Moore:
A Bánat Tengere

Christopher Golden:
A Fájdalom Folyója

Jonathan Maberry:
Életre halál

Alex White:
Hidegkohó

PREDATOR

Nathan Archer:
Betondzsungel

Nathan Archer:
Jég és vér

Sandy Schofield:
Nagy játszma

John Shirley:
Mindörökké éjfél

Michael Jan Friedman:
Hús és vér

Steve Perry:
Szerepcsere

Jeff VanderMeer:
A vadászok szigete

ALIENS VS. PREDATOR

Steve Perry és Stephani Perry:
A préda

David Bischoff:
Vadászok bolygója

Stephani Perry:
Háború

A Harag háborúja-trilógia

Tim Lebbon:
Rajtaütés

Tim Lebbon:
Invázió

Tim Lebbon:
Armageddon

ALIEN™

ALEX WHITE
HIDEGKOHÓ

SZUKITS
KÖNYVKIADÓ
ALAPÍTVÁ 1929

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

ALIEN™: THE COLD FORGE

by Alex White

Titan Books, A division of Titan Publishing Group Ltd

144 Southwark Street, London SE1 0UP, 2018

TM & © 2018 Twentieth Century Fox Film Corporation.

All rights reserved.

Fordította

SZÁNTAI ZSOLT

ISBN 978-963-497-487-1

Lektor: Barna Ildikó

Tördelőszerkesztés: KARAKTERTAX BT., Szvoboda Gabriella

Színre bontás, borítóterv: EzDesign Kft.

Felelős kiadó: Szukits László és Szukits Gábor

Nyomda: Pauker Nyomda

Felelős vezető: Vértés Gábor

*Stephennek, Mattnek és Kelseynek,
az én Három Muskétásomnak.
Nem tudom, melyikötök melyik,
szóval ezt ne is kérdezzétek!*

1

Tételek

Rejtjelezett üzenet

AED1413-23-as érzékelő állomás

Dátum: 2179. 07.20.

(Beazonosítatlan A): Lokalizáltuk az indigó objektumot.

(Beazonosítatlan B): Közel vannak?

(Beazonosítatlan A): Nagyon.

(Beazonosítatlan B): Vettem. Parancsot végrehajtani.

Dorian Sudler tudta, nem kellene dohányoznia.

Jana a dokk orvosa állandóan felemlegette neki ezt a témát, amikor találkoztak. Dorian tudta, a doki benéz hozzá, mielőtt befekszik a kriokapszulába; előre élvezte, milyen képet fog vágni a nő,

amikor meglátja őt. Jana arcán mindig megjelent valami mókás elégedetlenség, amikor valami olyasmit látott, amit nagyon nem szeretett.

Talán mégis meg kellene próbálnom lefektetni a csajt, mielőtt elhúzóok innen. Nem tartotta kizártnak, hogy Jana nem tiltakozna, engedékenynek bizonyulna, ha esetleg azt hazudná neki, depressziós a hosszú, kényszerű alvás gondolatától. De nem, ezt nem tehette meg, még akadt némi dolga az alámerülés előtt, és a főnökeinek is voltak bizonyos elvárásaik. Ahogy nem lett volna szabad dohányoznia, a különleges források részlegének igazgatója nem létesíthetett magánjellegű kapcsolatot egy audit során.

A szállása remek volt, bár az ágyát ezen az utazáson nem igazán használta. Szerette lefesteni a földkeltét, amilyenek az állomás hatalmas panoráma ablakain keresztül látszott, ahogy az éles kékség kirajzolódott a Luna felszínének szürke krátereinek mellett. Csodás látvány volt; mindig úgy gondolta, ez válasz arra a hatalomra és tiszteletre, amit megérdemelt.

Dorian karcsú ujjai végigszaladtak a billentyűzeten, lefuttatott egy gyors, a Lunadokk optimalizálásával kapcsolatos tesztet. Megállapította, hogy a szervezet egészséges, profitábilis és kiváló termelékenységű mutatókkal rendelkezik. Elmosolyodott. A feladata azoknak a száraz leveleknek a lemetszegetése volt, amelyek helyén majd újabbak nőhetnek. A Weyland-Yutani részvényeinek árfolyama ennek a műveletnek köszönhetően akár egytized százalékponttal is megemelkedhet. Ha a többi kilenc igazgató is hasonló eredményeket ér el, mint ő, a cég soktrillió dollár haszonra tehet szert.

Átfutotta a különböző tételeket, majd rátért a személyzeti aktákra. Olyan embereket keresett, akiknek a teljesítményét nem lehetett határozottan kiemelkedőnek minősíteni. A lista egyharmadának átfutása után megtalálta Jana sárgával megjelölt nevét. Az előző hónapban két jelentősebb biztosítási követelés is jelentkezett. Jana munkájának az is része volt, hogy hárítsa vagy megoldja az ilyen jellegű problémákat – például elérje, hogy az alkalmazottak felhagyjanak a dohányzással. Dorian kiemelte a nőt a rendszerből, le-

futtatott egy olyan személyzeti szimulációt, amiben Jana helyett egy másik orvos dolgozott. Az eredmény egyértelmű volt: ebben a felállásban kevesebb medikai követelés jelentkezett. Dorian egy megjegyzést tett Jana neve mellé, a rövid utasításban az állt, hogy el kell bocsátani, és ezt emailen keresztül kell közölni vele, de csak néhány hét múlva, vagyis akkor, amikor ő már rég nem lesz a közelben. A részletekről a Lunadokk biztonsági és személyzeti ügyekkel foglalkozó munkatársainak kellett gondoskodniuk. Az elbocsátás okaként a „nem megfelelő teljesítmény” címszót jelelte be.

Az ötvenhetedik sorban rábukkant Alphonse Kanner nevére. Ő a turbinagépészeti divízió egyik igazgatója volt. Alphonse egy héttel korábban végzett magával, közvetlenül azután, hogy megtudta, Dorian vizsgálatának következményeként hamarosan elbocsátják. A szimulációs program szerint Kanner tulajdonképpen zérón állt: nem termelt különösebb hasznot, és veszteségeket sem okozott, de ez nem stimmelt.

Dorian kiemelte a hamutartóból a cigarettáját, erősen beleszívott, azután újra, egészen a keserű filterig, csak ezt követően nyomta el reszkető kezekkel. A füstöt az orrán keresztül fújta ki, miközben a fogát csikorgatta.

A komputer tévedett! Alphonse Kannernek kétmillió dollárt érő életbiztosítása volt, amit még a tizennyolcadik születésnapján kötött. A díjakat rendszeresen fizette, a szerződése folyamatos maradt, az alkalmazási státusza sem változtatható. Ha természetes halált hal, a pénzügyi részleg jóval jelentősebb veszteséget könyvelhetett volna el, mint egy átlagos alkalmazott esetében. A cégnek még többre került volna, ha Kanner esetleg balesetben veszti életét az állomáson.

Dorian villámgyorsan begépelte néhány utasítást, előhívta Kanner szerződését, amelyet két évtizeddel korábban, valami idióta hagyott jóvá az aláírásával. Az egyik linkről a következőre kattintva megkereste a biztosítási kötvényt, megnyitotta, gyorsan átfutotta az egyes eseményekre vonatkozó részleteket. Lassan kifújta a levegőt.

Igaza volt. Mint mindig...

Öngyilkosság esetén a cégnek semmit sem kellett fizetnie a Kanner által megjelölt személyeknek. A helyzetet még szebbé tette, hogy az a szerencsétlen még a neki járó végkielégítés folyósítása előtt végzett magával. Ez így, összességében azt jelentette, hogy Kanner mégsem állt zérón: egymaga kétmillió dollárt takarított meg a Weyland-Yutaninak. És ezt a kétmilliót nem a pénzügyesek, hanem Dorian Sudler szerezte meg!

A nadrágjához dörzsölte ökölbe szorított kezét. A profit végső soron a pénzügyi részlegnél fog jelentkezni, mivel nem kerül sor kifizetésekre, de ez akkor is az ő diadala! Elgondolkodott, fűzön-e valamilyen megjegyzést a tételhez, esetleg küldjön-e valamilyen üzenetet a főnökeinek, de aztán letett erről. Ő azért jött ide, hogy milliárdokat spóroljon, nem néhány milliócskát! Az ilyen apró prédával nem foglalkozhatott.

– Dorian. – A hang a nyitott ajtó irányából érkezett.

Jana állt a folyosón. A kezében egy mappát tartott. Dorian elmosolyodott, aztán eszébe jutott a nővel kapcsolatos probléma, és emiatt kényszeredett vigyorgásba feszült az ajka. Érezte, valamilyen módon ki kell eresztenie egy kis gőzt.

– Jól van?

Dorian kikapcsolta a komputermonitorát.

– Lehetek őszinte egy pillanatra?

A nő csípőre tett kézzel mosolygott.

– Remélem, nem egy utolsó fejtágításról van szó!

Dorian felállt, kinyújtotta a karjait, a nőhöz lépett. Csinos olasz cipőjének sarka hangosan kopogott a padlón. Meghökkenően magas, de vékony alkatú férfi volt. Aki csak messziről látta, nem gondolta volna, hogy ennyire természetes vagy erős. Jana leeresztette kezét a csípőjéről, és meglepetten nézett Dorian széles vállaira.

Amikor már csak kétlépésnyi távolság választotta el a nőtől, Dorian gyorsan zsebre vágta a kezét, mindkét hüvelykujját beakasztotta a nadrágjába, és kifelé fordította a könyökét. Azt akarta éreztetni a nővel, hogy képes lenne körbefonni, felfalni őt.

– Nem, most kimondottan magával akartam beszélni. – Az arcára erőltette begyakorlott, fájdalmas mosolyát. – Mindenki gyűlöl engem, doktor... Ezzel tisztában vagyok. A napjaim nagy részét egy hajón töltöm... többnyire mélyálomban. Aztán felébresztenek, hogy elvégezzek valamilyen optimalizálási feladatot. Utána ismét visszafekszem aludni.

A nő felvonta az egyik szemöldökét, de nem lépett hátrébb. Dorian érezte, jól mérte fel a terepet.

– Mindenkinek van valamilyen feladata, amit el kell végeznie – mondta Jana.

– Én többnyire csak az emberek személyes tragédiáit látom. – Dorian tekintete az ablakra vándorolt; úgy viselkedett, mintha képtelen lenne a nő szemébe nézni. Az ajkába harapott. – Ez talán érződik is rajtam. Mint valami rossz szag...

Jana azonban valami mást érzett rajta.

A szag a legjobb emlékidéző – gondolta Dorian, és eltűnődött, vajon a nőnek mi jut eszébe az ő szagáról.

– Cigarettafüst – mosolygott Jana kissé gúnyosan. – Semmi személyes tragédia. Egyébként, ha már szóba került a cigaretta... Tudna adni egyet?

Dorian a nő szemébe nézett, az arcára erőltetett egy vigyort.

– Azt hittem, doktor, maga nem dohányzik.

Jana megvonta a vállát, közelebb lépett.

– Mindenkinek van valamilyen munkája, amit el kell végeznie. Az enyém az, hogy népszerűsítsem az „egészséges munkakörnyezetet”, de hamarosan lejár a munkaidőm.

Minden édelgése, hízelgése és pajtáskodása ellenére a nő hazudott. *Hogy ezt eddig miért nem vettem észre?* – gondolta Dorian. *És vajon még mi kerülte el a figyelmemet?* Valami forróságot érzett a hasában. Nem vágy volt ez, inkább szimpla düh. *A doki, Kanner, meg ez az egész átkozott hely! Ki kéne pucolni. Itt mindent rosszul csinálnak!*

– Tudja, nem vagyok ostoba – folytatta Jana. Közelebb lépett a férfihoz, megérintette a nyakkendője felső részét. – És tisztában vagyok vele, mit akar. – Beleakasztotta az ujját a nyakkendőbe,

szelíd mozdulattal meglazította. – Nyilvánvaló, hogy valószínűleg soha többé nem fogjuk látni egymást.

A hazug doktornő kibontotta Dorian nyakkendőjét. Közben nem láthatta, hogy a férfi ökölbe szorítja maga mellett a kezét.

Erőtlenné akar tenni! – gondolta Dorian. *Legalábbis megpróbálkozik velem.*

– Utána azért kérek majd egy cigarettát – mondta Jana, és előrelépett, hogy megcsókolja Doriant. Az ajka már majdnem a férfiéhez ért.

Dorian lenézett rá.

– Félreértelmezi a helyzetet, doktor – mondta. – Én csak egy baráti beszélgetésre vágytam. Ez a viselkedés egyértelműen elfogadhatatlan!

Jana elvörösödött, a tekintete riadttá változott. Hirtelen olyan volt, mint aki alól kirántották a szőnyeget. Dorian erőteljes készletést érzett arra, hogy abban a pillanatban ágyba vigye a nőt, de aztán arra gondolt, ha megteszi, Jana tudni fogja, hogy hazudott neki, amikor „baráti beszélgetést” emlegetett. Nem, ezt a tökéletes szituációt nem rombolhatja szét ilyesmivel!

A nő halkán elmotyogott pár szót, és elfordult. Doriannak minden önuralmára szüksége volt ahhoz, hogy ne mosolyodjon el.

– Bízom benne, képes kezelni ezt a helyzetet – mondta. – Mindenki követhet el hibákat.

– Igen. Persze – mondta a nő. – Természetesen.

– Egy órán belül a krióban leszek, és ön elfelejtheti ezt a szerencsétlen incidenst.

Arra gondolt, Jana talán képes is lesz rá. Pár napig ott bizsereg majd az agyában a kellemetlen emlék, de azután szétfoszlik, semmivé válik. *Elfelejt engem...* Két héten belül a létesítmény igazgatója berendeli majd a doktort az irodájába, és közli vele a hírt: most kapta a levelet, hogy el kell bocsátania.

Miután a nő távozott, Dorian egy újabb megjegyzést fűzött az anyagához. Fontosnak tartotta közölni, hogy a doktornő közeledni próbált, márpedig ez megengedhetetlen egy egészségügyi szakember számára. Javaslatot tett arra, hogy helytelen viselkedésre

hivatkozva Jana az elbocsátását követően ne kapja meg a végkielégítést; megjegyezte, amennyiben a nő esetleg követeli a jussát, személyesen fog panaszt tenni ellene szexuális zaklatás miatt. A Weyland-Yutani ilyen módon ismét megtakarít némi pénzt, növeli a vagyonát és ezzel a cég teljes értékét is.

Dorian belepillantott az útitervébe. A következő állomáshely az RB-232-es lesz, ahova pontosan egy év múlva kell megérkeznie. A fentről érkezett utasításból nem derült ki, pontosan mit kell tennie, csupán annyit közöltek vele, hogy a helyszínen kapja meg az eligazítást. Az audit oka, mint szinte minden esetben „nem megfelelő szintű tervteljesítés” volt.

Tovább olvasta a feljegyzést és elmosolyodott.

Tehát, gond van a több milliárd dollárt érő RB-232-esen...

Lehunyta a szemét, hosszan beszívta a levegőt, megpróbálta lelassítani a szívverését. Mindig élvezte, ha tudósok voltak a célpontjai. Az ilyenek azt képzelték, túlságosan okosak ahhoz, hogy ki lehessen hajítani őket. Pedig ők sem voltak pótolhatatlanok. *Odamegyek, és pillanatok alatt rendet vágok azon a helyen is!*

* * *

A csimpánz ismét felsikoltott. Nem volt hajlandó a tojás közelébe menni.

Blue Marsalis eltöprengett, vajon az állat honnan, miből tudja, hogy abban a húshéjú valamiben a halál várakozik. A labortechnikusai óvatosak voltak, ügyeltek rá, hogy a kísérleti állatok ne láthassák a társaik megfertőzését, ezért nem értette a dolgot. A vastag, edzett üvegfal mögött állva türelmetlenül nézett a csimpánzra. Nem vesztegethették ilyesmire az időt, szoros ütemtervük volt, amit tartaniuk kellett.

Megtehetete volna, hogy lekötözi a csimpánzt, elkábítja valamilyen módon, de a korábbi kísérletek azt igazolták, hogy az ilyen módon megtermékenyített gazdatestből kikelő embriók viszonylag satnyák. A kutatónőnek eszébe jutott a hentesek régi meséje, hogy a birka húsa, ha fél a levágása pillanatában savanykás lesz.

Az arcmászók viszont éppen az ilyen „savanykás” húst szerették, ahogy a gazdatestből kikelő kis lények is.

– Menj már oda, te kis szaros! – mondta Kambili Okoro, Blue laborasszisztense. Megdörzsölte borostás állát, és kissé meghúzkodta a nyakán a sötét bőrt. Ez volt az egyik ideges, rossz szokása.

– Csak nyugodtan! Figyeljünk! – felelte Blue férfihangon, nem a sajátján. A test sem az övé volt. – Nem szalaszthatjuk el a pilanatot.

– Miért nem csinálod tökösebben? Menj be, és lökd egymáshoz a két rohadékot! – mondta Kambili. – Ezek az izék általában békén hagyják az androidokat.

Blue kihúzta magát, és mogorván az asszisztensére nézett. A héten már ez volt a negyedik alkalom, hogy Kambili arra bízta, legyen „tökösebb”. Kambili folyamatosan problémát jelentett, amióta a Hidegkohóba érkezett. A legnagyobb gondot az jelentette, hogy nem lehetett helyettesíteni mással. A Weyland-Yutaninál kevés megfelelő végzettséggel és minősítéssel rendelkező genetikus dolgozott, de ha többen is lettek volna, a váltásra még minimum egy évet kellett várni. Blue nem tehetett mást, Kambilivel dolgozott együtt, aki természetesen ismerte a helyzetet.

– Ez egy pánikba esett csimpánz – mondta Blue. – Hatszáz kilónyi szakítóerőt képes kifejteni, még hozzá könnyedén.

Kambili megvonta a vállát, és benézett a mintagyűjtő terem ablakán.

– Ahogy te is.

– Előfordult már veled, hogy letépték a karodat?

Kambili felsóhajtott, és tovább csámcsogott a rágógumiján.

– Nyilván nem.

– Marcus testében fájdalomreceptorokat helyeztek el. Ha történik vele valami, azt én érzem.

– Akkor ne hagyd, hogy történjen valami...

Blue oldalra billentette a fejét, felhúzta az orrát.

– Ha tönkreteszem ezt a testet, nem tudok majd mozogni az álmódon. Itt igazán nem számíthatunk arra, hogy mindennap utánpótlást kapunk. – Kis szünetet tartott, azután hozzátette: – Nagyra

értékelném, ha befejeznéd ezt a „tökösködő” dumát. Nem én választottam ezt a testet. A cég ezt adta, kész.

– De úgy látszik, élvezed a helyzetet – mormolta Kambili.

– Mit mondtál? – kérdezte Blue, bár tisztán hallotta az asszisztens megjegyzését. A füle a legcsekélyebb vibrációt is érzékelte. Utálta Kambilit azért, mert igaza volt.

A férfi ránézett, végigmérte határozott állkapcsát, erős, férfias alakját. Blue úgy látta, felméri a testét (a Marcus néven ismert testet), és számba veszi, mire használható. Kambilinek nem volt joga, hogy így megbámulja. Korábban, az állomás más munkatársai is megtették már ezt, tőlük sem vette jónéven.

Kambili szélesen elvigyorodott, azután felnevetett.

A sikoltozás abbamaradt.

Mégis elszalasztották a lényeket: nem látták, ahogy a tojás teje szétnyílik. A csimpánz már a padlón vergődött, az arcmászó már hozzákezdett, hogy beletolja a testébe a halálos anyagot. A majom a nyakára tekeredő, sárgás farkat markolászta, emberfeletti erővel ráncigálta, de megmozdítani sem bírta. A csapkodása lelassult. Ahogy a lény kiszorította belőle a levegőt, nekitántorodott a falnak, azután lassan összerogyott, hasra feküdt.

A folyamat nagyon gyorsan, két-három lélegzetvételnyi idő alatt zajlott le.

– Bassza meg! – kiáltott fel Kambili. – Menj! Rácsapott a kioldógombra, beindította a gyorsfagyasztási folyamatot. Jeges folyékony nitrogén töltötte meg a másik termet. A hőmérséklet azonnal lecsökkent. Blue futva megkerülte a konzolt, átrohant a távműtő rendszerhez. A karjait beledugta a robotikus pántokba. A mennyezetről leereszkedett két ezüstös artikulátor.

A sebészkarokat használva a hátára fordította a csimpánzt. Az állat szőrén már megjelentek az első jégkristályok. Blue a különböző eszközöket váltogatta, végül kiválasztotta a sebészlevert, aminek a végét az állat hasa fölé tartotta. Szétvágta a bőrt. Két másodperccel később funkciót váltott: már csontfűrészként használhatta az eszközt.

– Idő? – kérdezte.

– Tizenkét másodperc – mondta Kambili.

Blue a csontfűrész a csimpánz lecsupasztott szegycsontjára helyezte. A következő pillanatban megbillent a világ, oldalra dőlt, majd vissza. Blue először azt hitte, a távsebész rendszerben jelentkezett valamilyen probléma. Nem ez lett volna az első alkalom, hogy az állomáson éppen egy fontos kísérlet végrehajtása közben jelentkezik valamilyen műszaki jellegű hiba.

Hirtelen hányingere támadt, és mintha zuhant volna, de felfelé. A fejét az akarata ellenére elfordította. A keze ökölbe szorult. A csontfűrész beledöfődött a szerencsétlen csimpánzba, vér- és zsigercsöppek fröccsentek a levegőbe, hogy a fémpadlóra hullva azonnal odafagyjanak.

– Mi a... szar...? – kiáltott fel Kamibili torz, akadozó hangon.

A világ nem hagyta abba a forgást. Blue térdre rogyott, de aztán már az alatta lévő felület sem segített neki abban, hogy visszanyerje az irányérzékét. A gravitáció nem szűnt meg (a szikék és egyéb eszközök a laborasztalokon maradtak), de a világ forgása felgyorsult.

– Aaazt hiszem... eeeez.... – kezdte Blue, de képtelen volt megállapítani az irányokat. Az egyik szeme a mennyezet felé fordult, a másik úgy maradt, ahogy addig volt.

A labor elhomályosult.

* * *

Miután magához tért, az első dolog, amit érzékelt a förtelmes szarszag volt. A tüdeje nem akarta befogadni magába ezt a levegőt. Felnyúlt, hogy megmarkolja a sisakot, de az ujjai nem engedelmesskedtek neki. Egy újabb rándítás hatására előredőlt az ágyban. Öklendezni kezdett; hányt egy kis epét.

Fuldokolni kezdett, azután úgy szívta be magába a hűvös levegőt, mint a tiszta vizet egy forró napon. Meglepetést okozott neki saját rekedtes, nyüszítő hangja. Újra megpróbálta a sisakjára tapasztani nyálkával borított ujjait. Ezúttal a sisak megmozdult, sőt halk, cuppanó hang kíséretében lecsúszott a fejről. Nem bírta fel-

tartani a hatfontos, drótokból és elektródákból álló szerkezetet, ezért úgy ölelte magához, hogy ne essen le a padlóra.

Blue ismét a saját szobájában volt, és egész testében remegett. Az agyi interface készülék undorító kupacként feküdt rajta. A szabad kezével kimerülten megtörölte a száját, majd hátradőlt a kórházi ágyon. Sötét volt, csak a sarokban világított egy kis éjjeli lámpa. Amikor átszállt Marcusba, mindig ügyelt a fényviszonyokra, hogy a valódi szeme ne kapjon túlságosan sok impulzust.

Távoli lábdobogás ütötte meg a fülét. A hang közeledett. Gyorsan és dobogva.

– Marcus – próbált megszólalni Blue, de csak valami nyöszörgő suttogás szakadt ki belőle.

Az android villámgyorsan befordult a sarkon, leemelte Blue-ról a készüléket, majd felkapott egy törülközőt. Az ágy mellé tette a sisakot, óvatosan letörölgette a nő arcáról és nyakáról a nedveséget és a mocskot. Blue testének többi részéről nem távolította el a hányadékot.

– Jól vagyok – krákolta Blue, Marcus mégis végignézett rajta, meg akart győződni arról, hogy valóban nincs baj.

– Most felkapcsolom a lámpákat, Blue – mondta Marcus szelíd, halk hangon. – Felkészült rá?

Blue lehunyta a szemét és bólintott. Vöröses fény szűrődött keresztül a szemhéján. Egy meleg kéz érintését érezte a homlokán.

– Azt hiszem, van itt egy kis gond – mondta Marcus. – Ki tudná nyitni a szemét, ha szépen megkérem?

Blue kinyitotta a szemét, bár ahogy felnézett a világos mennyezetre, hirtelen olyan érzése támadt, mintha üvegszilánkokat döftek volna az agyvelejébe. Marcus előrehajolt, a nő szemébe nézett. A legkevésbé sem zavarta, hogy a ragacsos hányadék és a többi testnedv a ruhájára kerül.

Marcus gyönyörű volt, de nem vonzó. Tiszta, zöld szeme akár a smaragd, magas pofacsont, szigorú vonalú áll. Kedvesen ívelő szemöldök, kissé aggodalmasan ráncolódó homlok, hullámos, szőke haj. Blue azt várta, az arcán fogja érezni a leheletét, ahogy még közelebb hajolt hozzá. Ezt várta, bár tudta, Marcus nem lélegzik.

– Pupillák reakciója normális – jelentette ki Marcus, miközben két ujját a nő nyakához érintette. – Pulzus... egy-tizenkettő.

– Víz? – Blue megnyalta az ajkait.

Marcus megtöltött egy poharat, átnyújtotta a nőnek.

– A jelek szerint ma elég komoly munkát végeztünk, de be kellett fejeznünk.

Blue lenyelte a szájában összegyűlt keserű ízt. Néhány vízcsepp kicsordult a szája szélénél. Nem számított. Marcus amúgy is mindjárt elviszi a fürdőbe.

– Mi történt?

– A vezeték nélküli kapcsolatnak annyi. Valószínűleg napkitörés miatt – mondta Marcus. – Egyszerre csupán két rendszeremhez szinkronizálódott hozzá, és emiatt jelentős mértékben csökkent az egyensúlyunk...

Blue a fejét rázta.

– A hatvanhármás példány... Kambili...?

– Sajnálom, hiba történt – mondta Marcus. – A kísérleti példányt elvesztettük.

Blue ismét lehunyta a szemét.

– Bassza meg!

Marcus felemelte a sisakot, tisztogatni kezdte. Hirtelen megállt a keze a levegőben, a nőre nézett.

– Elmozdultak a tasakjai – mondta. – Valószínűleg a roham során, amit a váratlan lekapcsolódás okozott.

Legalább a katéterem nem jött ki – gondolta Blue. Eszébe jutott az az időszak, amikor még nem volt szüksége ürítőtásakokra. Eszébe jutott, hogy minden pénteken pizzát evett, sört ivott. Eszébe jutott, hogy amikor a Johns Hopkinsban dolgozott, még lelkes kocogó volt. A diagnózis előtt volt rendes élete. Sőt volt valamiféle életpályája is, ami miatt érdemes lett volna a Földön maradnia.

Nem nézett le, hogy ismét lássa, mi lett belőle.

– Takaríts fel, kérlek!

– Természetesen. – Marcus meleg vizet töltött egy pohárba; a vízhez néhány csepp fertőtlenítőszerrel adott. Leemelte Blue testé-

ről az elmozdult tasakot, lepucolta a testről az ürüléket. Óvatosan letörölgette a nő stomáját, közben fájdalmas arcot vágott.

– Mi az? – kérdezte Blue. Tisztában volt vele, Marcust úgy programozták, hogy csak akkor legyen ilyen az arckifejezése, amikor valami rossz hírt kell közölnie.

– Szerintem fontolóra kellene vennie a teljes NPO-ra való átállást, Blue – mondta. – Aggasztanak ezek a gégetáji görcsei.

Nil-per-os. Semmit a szájon keresztül. Blue felszegte az állát, és közben örökké mogorva nagyanyjára gondolt – ezt a gesztust tőle tanulhatta.

– Nem mondok le az istenverte masszaimról, Marcus!

– Akkor esetleg vegye fontolóra, hogy... – Marcus elhallgatott, úgy tett, mintha gondolkodna, pedig már ott volt az agyában a beszélgetés következő szakaszának legalább ezer verziója. Blue tudta, csupán a drámai hatás kedvéért tart szünetet. – Vegye fontolóra, hogy visszatér a Földre. Mélyálomban maradhat, de ha ez nem elég vonzó, akkor a Földön legalább megfelelő ápolásban részesülhet. Nem hiszem, hogy jót tesz egy embernek, ha élete utolsó szakaszát is fegyverek tervezésével tölti.

Blue felmordult. Marcusnak ismét sikerült rátapintania egy érzékeny pontjára. A stomája alakja már megváltozott, és ezt az állandó fekvés idézte elő. Körülötte már jó ideje aggasztóan vörös volt a bőr. Tudta, Marcusnak igaza van az NPO-val kapcsolatban, de mégsem akart belemenni a dologba. Esze ágában sem volt megtenni!

– Az élete utolsó szakaszát? Szent ég, úgy beszélsz, mint azok a régi, verseket idézgető modellek! Mint egy Walter, vagy valami hasonló. Esetleg egy kis William Carlos Williamset is betanultál a kedvemért?

Marcus szégyellősen nézett a nőre.

– Nem ez volt a szándékom. – Szelíden lefejtette a kórházi kötötést Blue karjáról, hogy szivaccsal áttörölgesse.

Blue-nak eszébe jutott, valamikor nagyon büszke volt a testére. Élvezte, hogy olyan, amilyen, és ezt az élvezetet nagyon sok emberrel megosztotta.

– Egyébként – mondta –, te a cég tulajdona vagy, én pedig itt hajtok hasznát a cégnek. Vagyis... Éppen az ellenkezőjét kellene csinálnod, amit most. Arra kellene rávenned, hogy mindenképpen maradjak.

Marcus ráillesztett egy új tasakot a nő oldalára, megfeszítette az illesztéseket. Közben kedvesen mosolygott. Lehúzta Blue-ról a köntöst, tisztát adott rá.

– Arra kaptam utasítást, hogy óvjam önt, vigyázzak önre, mert a biztonsága a legfontosabb.

Blue felnyúlt, reszkető, izomsorvadásos kézzel megérintette az android arcát.

– És mit teszel akkor, ha a biztonság többé már nem szerepel az opciók között?

– Akkor arra kell figyelnem, hogy boldog és elégedett legyen.

– Tudós vagyok – mondta a nő. – Akkor vagyok a legboldogabb, amikor dolgozhatok. – Megkopogtatta Marcus homlokát. – Ezzel. – Leeresztette maga mellé a kezét. – Egyébként a következő hat hónapban nem kapunk ellátmányt, nem jön hajó. Mégis, hogyan juttatnál vissza a Földre?

– Lefagyaszthatjuk. Megvárhatja a szállítóeszközt. Aztán odahaza úgy ébred majd fel, mintha egyetlen pillanat sem telt volna el közben. A hajót illetően pedig nincs igaza. A parancsnok felhatalmazott rá, hogy közöljem önnel: három héten belül megérkezik hozzánk egy auditor.

– Egy micsoda? – Blue valószínűleg felült volna, ha az izmait nem járja át borzalmas fájdalom.

– Elnézést – mondta Marcus. – Ezt az információt korábban nem oszthattam meg önnel. Nem is akartam megtenni, mivel véleményem szerint komoly stresszt idézhet elő önnél.

– Miért jön ide egy... auditor?

– Erről nem tájékoztattak. Nem hiszem, hogy komoly dologról van szó. Valószínűleg amiatt aggódnak, hogy elég lassan haladnak a dolgok itt, a Hidegkohóban. Több projektünkkel késésben vagyunk.

– Köztük az enyémmel.